

var begge udviklingslande, og de havde det samme BNP pr. indbygger. I dag er Sydkorea medlem af OECD, og Ghana er stadig væk et udviklingsland.

Forskellen var, at det ene land valgte frihandel og markedsadgang, mens det andet land valgte sådan en lukket planøkonomisk tilgang til tingene. Det gør altså en meget, meget stor forskel i udviklingsprocessen.

Jeg vil sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg mener simpelt hen ikke, at hr. Keld Albrechtsen har forstået, hverken hvad man gør fra EU's side, eller hvad man gør fra WTO's side for at få løst det her implementeringsspørgsmål, for det er så det andet, som hr. Keld Albrechtsen er inde på.

Jeg mener faktisk, man gør maksimalt for at få løst de implementeringsproblemer, som vi ved udviklingslandene har, og som jeg har forstået det, også på dagens avisartikler, er der faktisk rimelig stor sandsynlighed for, at man kan nå til enighed og få fundet en løsning på de udestående, der bl.a. er også fra tidligere runder.

Anne Baastrup (SF):

Da mit partis ordfører, hr. Jørn Jespersen, ikke kan deltage i dag, vil jeg på hans vegne holde hans tale.

Det er af helt afgørende betydning, at der nu bliver tale om en reel udviklingsrunde, hvor udviklingslandenes behov og ønsker bliver imødekommet. Handelsbarrierer i form af told, kvoter og tekniske handelshindringer koster hvert år de fattige udviklingslande et beløb på mindst 150 mia. US dollars, og de er så ondskabsfuldt indrettet, at de stiger kraftigt i takt med varenes bearbejdning og værdiforøgelse. Vi holder altså via vores handelspolitik ulandene fast i en rolle som leverandører af billige og uforarbejdede varer. Det må høre op.

Den måske helt afgørende brik er afskaffelsen af landbrugsstøtten i EU og USA. Landbrugsstøtten er groft konkurrenceforvridende, derfor er en total afskaffelse af den produktionsbetingede støtte en absolut nødvendighed. Men samtidig må de mindst udviklede lande gives mulighed for at opbygge egne landbrugssektorer over en rimelig periode, så de kan opnå den selvforsyning og stabile produktion af fødevarer, som vi har skabt i Europa bag toldmure og uhyrlige subsidier gennem 50 år. Danmark og EU bør støtte det forslag til etablering af en fødevarerikkerhedsboks, som mange ulande har fremlagt.

TRIPS-aftalen om såkaldte intellektuelle rettigheder har ikke ret meget med frihandel at gøre, tværtimod er der tale om monopoler på f.eks. medicin og såsæd til landmænd, som fører til forhøjede priser og afhængighed af få multinationale selskaber.

Hiv og aids kan ikke bekæmpes alene gennem billigere medicin, det kræver også udviklingsbistand og opbygning af effektive sundhedssystemer. Men det er uantageligt, at dødsyge mennesker i den tredje verden ikke har adgang til livsnødvendig medicin, fordi monopoler opretholder ekstraordinære priser og overprofitter. Derfor må TRIPS-aftalen som et minimum laves om, så den imødekommer de fattige landes behov.

Tidligere afgivne løfter til ulandene må og skal opfyldes, ikke blot som et dagsordensemne, der kan forhandles i en kommende runde, men som et bindende tilsagn, der afgives allerede på mødet i november dette år.

Miljø bør være en væsentlig del af dagsordenen i den kommende frihandelsrunde. Forsigtighedsprincippet bør anerkendes af WTO, ligesom WTO-systemet eksplicit skal respektere og anerkende multilaterale miljøaftaler. Ulandene vil gerne diskutere miljø, hvis der også er indrømmelser til dem, f.eks. på biodiversitetsområdet, og hvis der skal skabes regler, som forhindrer, at miljøregler bruges som grøn protektionisme.

Arbejdstagerrettigheder er også et af de helt nødvendige emner i den kommende runde. Selvfølgelig kan der ikke stilles krav om de samme løn- og arbejdsforhold i den tredje verden, som blot tilnærmelsesvis ligner vores i den rige verden, men det er heller ikke temaet. Temaet er derimod det helt fair krav, at der i vores samarbejdslande, som vi åbner vores markeder for, skal eksistere en række fundamentale rettigheder formelt og reelt for deres lønmodtagere. Det gælder f.eks. de grundlæggende rettigheder omkring retten til at organisere sig, retten til at strejke og til at slås for en overenskomst, således som det er fastslået i de grundlæggende ILO-konventioner. At sikre disse rettigheder er en central del af en ny Global Deal.

Endelig bør WTO-systemet gøres mere gennemskueligt, ikke mindst for udviklingslandene. Der må indgås bindende aftaler om økonomisk, juridisk og teknisk bistand til disse lande, så de reelt får mulighed for at varetage egne interesser, blive en del af verdensøkonomien og få